

Enric Vendrell, un adéu inesperat

Dm, 12/06/2018 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

El govern de la Generalitat ha cessat avui de director general d'Afers Religiosos a una persona de gran vàlua i un bon servidor públic, l'Enric Vendrell. Quan vaig saber la notícia del seu inesperat cessament vaig escriure un ràpida piulada *"Enric, has fet una feina excel·lent i la teva feina perdurà. Gràcies per la teva dedicació i entrega a la construcció de l'ideal de que som un sol poble des de la diversitat i respectant la diferència. Una abraçada"*. Puc afegir, emprant el que altres persones han dit de l'Enric: gràcies per haver acompanyat a les diferents comunitats religioses en el seu dia a dia. Gràcies a la teva dedicació les comunitats religioses han rebut el reconeixement que es mereixen. Què més pot fer un director general en relació a les comunitats religioses ! Bé, es poden fer moltes més coses com tu molt bé saps perquè les has fet. Però, sense empatia, dedicació, estimació i presència les altres coses són menys rellevants. Molts representants de les comunitats religioses han manifestat que et trobaran a faltar, quin gran elogi. És el millor que poden dir de la teva feina.

La política pública sobre els afers religiosos no li interessa a massa gent i, evidentment, escassegen les directius polítiques sobre aquests àmbits. En el fons, encara es vigent la idea lliberal que les religions a les sagristies i a les cases dels creients. Lamentablement, com has pogut experimentar, no hi ha una lectura política positiva del paper de les religions en l'àmbit públic. Laïcitat, confessionalisme, laïcisme, aconfessionalitat i secularització formen un *Totum revolutum* de tal magnitud que les autoritats polítiques segueixen donant l'esquena als valors que aporten les religions en la societat contemporània. Mentrestant, molts ciutadans segueixen acostant-se a les religions per trobar les respostes que donen sentit a la vida. En aquest itinerari, Enric, has sabut estar al costat de les religions, donant a cadascuna d'ella la resposta que la seva realitat exigia. Però torno a insistir, res del molt que has fet hauria estat possible o tindria un altre valor sense les confiances i les complicitats que has sabut teixir.

Teixir complicitats és molt difícil. La governança d'un país no pot prescindir per decret de les complicitats teixides durant molts anys. Algunes decisions polítiques semblen una metàfora laica del relat evangèlic de *"Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?"* (Jo, 18,23). La versió políticament incorrecte d'aquest fragment del relat de la passió de sant Joan podria ser: *"si hi ho fet malament, digues en què, però si ho he fet bé, perquè em cesses"*. Enric, aquesta pregunta me l'he fet diverses vegades perquè he passat per situacions similars. La resposta segueix una lògica incomprendible fora l'enrevessada raó de la política de vol curt. No és el moment per entrar a comprendre res perquè quan passa tot això, el que cal és no entendre sinó sobreviure a la decepció personal. El camí de la vida és llarg i per sort participem d'una manera d'entendre la vida que hem crescut repetint la tornada d'una cançó d'en Raimon *"quan creus que tot s'acaba, torna a començar"*. Enric, has sembrat i has aplegat una bona collita. Només cal llegir el que la gent ha dit de tu per comprovar la veritat de la dita musulmana que Déu valora les persones pel seu treball. Una forta abraçada.